

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 545/2016-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. septembra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], zastúpeného advokátom JUDr. Jozefom Podobom, Bratislavská 354/32, Dubnica nad Váhom, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 4 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 4 CoE 95/2016-160 z 19. mája 2016 a jemu predchádzajúcim postupom a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. augusta 2016 doručená sťažnosť [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 4 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) č. k. 4 CoE 95/2016-160 z 19. mája 2016 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“) a jemu predchádzajúcim postupom.

2. Zo sťažnosti vyplýva:

„... sťažnosť podávam... proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 4CoE/95/2016-160 zo dňa 19.05.2016...

Týmto...rozhodnutím, ktorým Krajský súd v Trenčíne potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa...

Okresný súd vydal uznesenie nie na môj návrh na zastavenie exekúcie... ale ako účelové rozhodnutie, ktorým reagoval na môj podnet zaslaný na Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky.

Rozsiahlosť uznesenia odvolacieho súdu je daná tým, že odvolací súd vôbec nerozhodoval o mojom odvolaní, ale iba opísal odôvodnenia viacerých predošlých uznesení v danej veci. ...

Vo svojom odvolaní zo dňa 27.01.2016 proti uzneseniu okresného súdu argumentujem uvádzaním zákonných dôvodov, ktoré okresný súd pri svojom rozhodovaní porušil. Z tohto dôvodu trvám v celom rozsahu na mojom odvolaní, pretože na rozdiel od uznesení okresného a krajského súdu je zákonné a pravdivé.

Odvolací súd sa však mojimi argumentami zaoberal iba tak, že poukazoval na rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR a SR a ignoroval rozhodnutie ESLP, ktorým je SR viazaná a ktoré má podľa môjho názoru vyššiu právnu silu ako exekučný poriadok, v ktorom nie je stanovená doba trvania exekučného konania.“

3. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ] na súdnu a inú právnu ochranu a na prejednanie veci spravodlivo zaručené v čl. 46 ods. 1, ods. 4 a v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Trenčíne, ktorý neodstránil nezákonnosť postupu Okresného súdu v Považskej Bystrici porušené bolo.

2. Uznesenia Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 4CoE/95/2016-160 zo dňa 19.05.2016 a Okresného súdu v Považskej Bystrici sp. zn. 1Er/2764/1997-144 zo dňa 07.12.2015 sa zrušujú a exekučné konanie sa zastavuje z dôvodu premlčania práva na jeho uplatnenie.

3. Za zistené porušenie čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru priznáva Ústavný súd SR [REDAKOVANÉ] 20.000,- € z titulu nemajetkovej ujmy a sumu 500,- € ako náhradu nákladov výdavkov.

4. Právnomu zástupcovi sťažovateľa [REDAKOVANÉ] ... sa priznáva náhrada trov právneho zastupovania...“

II.

4. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

5. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

6. Konanie o sťažnostiach je bližšie upravené predovšetkým v § 49 až § 56 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné sťažnosti alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

8. Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že uvedené zákonné ustanovenie rozlišuje okrem iného aj osobitnú kategóriu návrhov, ktorými sú návrhy „zjavne neopodstatnené“. Týmto zákon o ústavnom súde v záujme účelnosti a procesnej ekonómie poskytuje ústavnému súde príležitosť preskúmať v štádiu predbežného prerokovania sťažnosti (§ 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde) možnosť jej prípadného odmietnutia na základe obsahu namietaných právoplatných rozhodnutí, charakteru namietaných opatrení alebo iných zásahov, ktorými malo dôjsť k porušeniu základných práv alebo slobôd navrhovateľa a z nich vyplývajúcich skutkových zistení, a tiež na základe argumentácie, ktorú proti nim sťažovateľ v návrhu uplatnil.

9. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (I. ÚS 66/98, I. ÚS 27/04, I. ÚS 25/05, I. ÚS 74/05, IV. ÚS 300/08).

10. Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 4 a čl. 48 ods. 2 ústavy uznesením krajského súdu a jemu predchádzajúcim postupom.

11. K porušeniu označených základných práv sťažovateľa malo dôjsť tým, že krajský súd nerozhodoval o odvolaní sťažovateľa, iba opísal odôvodnenia predošlých uznesení, ignoroval rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), pričom zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ trvá na svojom odvolaní proti uzneseniu Okresného súdu Považská Bystrica (ďalej len „okresný súd“).

12. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

13. Podľa čl. 46 ods. 4 ústavy podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane ustanoví zákon.

14. Podľa čl. 48 os. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

15. Uznesením okresného súdu č. k. 1 Er 2764/1997-144 zo 7. decembra 2015 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) bol zamietnutý návrh sťažovateľa ako povinného v exekúcii na jej zastavenie. Proti uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, v ktorom uviedol:

«... predmetné uznesenie je nezákonne a protiústavné.

Nezákonne je v tom, že do dedičského konania boli prihlásené pohľadávky spoločnosti [REDAKOVANÉ], ktoré podľa zákona nikdy neboli vlastníkami, súdnou exekútorkou nezákonne rozdelenej pohľadávky [REDAKOVANÉ]. Spoločnosť [REDAKOVANÉ] bola do konania pripustená na základe uznesenia Krajského súdu v Trenčíne právoplatného až dňom 16. 10. 2015.

Som presvedčený, že konanie malo byť zastavené z dôvodu premlčania práva na jeho uplatnenie.

Na str. 4 v ods. 2 je uvedený postup exekútorky pri predaji 1/2 rodinného domu. Upozorňujem, že o žiadnu dražbu sa nejednalo, išlo o obyčajnú krádež. [REDAKOVANÉ] je švagriná mojej zosnulej manželky, v uvedenej „dražbe“ bola iba ona a v tom čase už bez súhlasu mojej manželky v uvedenom dome bývala.

Na str. 4 v posledných dvoch ods. uznesenia okresný súd konštatuje postup exekútorky po smrti mojej manželky. Zrejme úmyselne opomenul, že exekučné konanie počas jej života trvalo takmer 9 rokov a na 5 rokov bolo prerušené preto, že exekútorka zrejme čakala na jej smrť.

Nezákonnosť v rozhodovaní okresného sudu vidím aj v tom, že v exekučnom konaní bol majetok mojej manželky predaný za odhadnú cenu, avšak v dedičskom konaní bola hodnota majetku určená podľa tržnej ceny.

Z odôvodnenia uznesenia jednoznačne vyplýva, že na pôžičke od [REDAKOVANÉ] som sa žiadnym spôsobom nepodieľal a ani som o nej nevedel. Som naďalej presvedčený, že súd mal uplatniť ustanovenie § 579 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

K rozhodnutiu okresného sudu na str. 6 v ods. 2 predmetného uznesenia upozorňujem, že je v rozpore s čl. 48 ods. 2 Ústavy SR. Som presvedčený, že konanie ktoré trvá už viac ako 18 rokov nemožno označiť za konanie bez zbytočných prieťahov. Primeranosť lehoty v exekučnom konaní bola stanovená aj v rozhodnutí ESLP zo dňa 25. 6. 2013 v prípade CSÁKO proti SR. Táto moja argumentácia vyvracia aj tvrdenie súdu na str. 7 v ods. 2 uznesenia. Z uvedených dôvodov považujem predmetne uznesenie sudu aj za protiústavné.

Naďalej trvám v celom rozsahu na všetkých mojich podaniach k predmetnej veci, pretože sú na rozdiel od podaní exekútorke a rozhodnutí súdu zákonne a pravdivé.

Dlhoročný stres spôsobený aj týmto konaním mal značný podiel na zhoršení môjho zdravotného stavu tak, že moja invalidita bola posúdená na 90 %.

Na základe uvedeného odvolací súd žiadam, aby predmetné účelové uznesenie prvostupňového sudu č. k. 1 Er/2764/1997-144 zo dňa 7. 12. 2015 zrušil a naďalej žiadam:

- exekučné konanie zastaviť z dôvodu premlčania práva na jeho uplatnenie,*
- vrátiť mi peniaze zrazené z dôchodku, plus úrok z omeškania,*
- priznať mi náhradu spôsobenej škody v sume 20.000,- EUR, plus úrok z omeškania za predaj majetku mojej zosnulej manželky pod cenu.*
- priznať mi nemajetkovú ujmu za zhoršenie môjho zdravotného stavu v sume 20.000,- EUR,*
- priznať mi náhradu nákladov výdavkov v sume 500,- EUR.»*

16. Krajský súd napadnutým uznesením potvrdil uznesenie okresného súdu a v relevantnej časti odôvodnenia uviedol:

„Z obsahu spisového materiálu odvolací súd zistil, že v danej veci je exekučným titulom platobný rozkaz Okresného súdu Považská Bystrica, sp. zn. 1 Rob/1159/97 zo dňa 27.10.1997, ktorým súd uložil odporkyni 1/ ([REDAKOVANÉ] - alebojej povinnej v tomto exekučnom konaní), aby do 15 dní od doručenia platobného rozkazu zaplatila navrhovateľovi (pôvodnému oprávnenému v tomto exekučnom konaní - [REDAKOVANÉ])

sumu 197.099,14 Sk (6.542,49 eur) s 10 % úrokom ročne zo sumy 151.100,- Sk (5.015,60 eur) od 01.07.1997 do zaplataenia a odporkyni 2/ ([REDACTED]), aby do 15 dní odo dňa doručenia platobného rozkazu zaplatila navrhovateľovi sumu 48.116,- Sk (1.597,15 eur). Predmetným exekučným titulom súd zároveň uložil odporkyniam 1/ a 2/, aby navrhovateľovi spoločne a nerozdielne uhradili titulom trov konania sumu 7.880,- Sk (261,56 eur) do 15 dní odo dňa doručenia platobného rozkazu s tým, že plnením jedného z odporcov zaniká v rozsahu plnenia povinnosť ostatných odporcov.

Vzhľadom na skutočnosť, že svoj záväzok z vyššie uvedeného platobného rozkazu dobrovoľne splnila iba odporkyňa 2/, t. j. [REDACTED], pôvodný oprávnený [REDACTED] sa návrhom doručeným súdnej exekútorke [REDACTED] dňa 04.12.1997 domáhal proti oprávnenej 1/ vymoženiu pohľadávky vo výške 153.800,- Sk (5.105,22 eur) s 10 % úrokom zo sumy 118.800,- Sk (9.943,43 eur) od 31.10.1997 do zaplataenia, trov súdneho konania vo výške 7.880,- Sk (261,56 eur), trov, ktoré vznikli v súvislosti s výkonom exekúcie vo výške 20,- Sk (0,66 eur) a trov exekúcie.

Na podklade podaného návrhu na vykonanie exekúcie a žiadosti o udelenie poverenia súd prvého stupňa udelil dňa 09.12.1997 súdnej exekútorke [REDACTED] poverenie na vykonanie exekúcie na vymoženie sumy 153.800,- Sk (5.105,22 eur) s 10 % úrokom zo sumy 118.800,- Sk (9.943,43 eur) od 31.10.1997 do zaplataenia a trov konania vo výške 7.880,- Sk (261,56 eur).

Podaním zo dňa 16.07.2012, doplneného podaním zo dňa 06.08.2012, dedič povinnej [REDACTED] žiadal zastaviť predmetnú exekúciu z dôvodu, že táto sa proti nemu vedie nezákonne. Nakoľko pohľadávka bola v dedičskom konaní označená za spornú a v dedičskom konaní nebola zahrnutá medzi pasíva, zastával názor, že tento dlh nezdedil. Povinný zároveň vzniesol námietku premlčania pohľadávky v danej veci.

Následne súd prvého stupňa napadnutým uznesením návrh povinného na zastavenie zamietol, nakoľko nevzhliadol dôvod v zmysle § 57 ods. 1 a 2 Exekučného poriadku, pre ktorý by mala byť exekúcia proti povinnému zastavená.

Uznesením č. k. 1 Er/2764/1997-135 zo dňa 19.01.2015, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 16.10.2015 v spojení s potvrdzujúcim uznesením Krajského súdu v Trenčíne č.k. 5CoE/70/2015-14l zo dňa 09.09.2015, súd prvého stupňa pripustil, aby do konania namiesto doterajšieho oprávneného [REDACTED], [REDACTED]

██████████, vstúpila spoločnosť ██████████

Odvolaací súd konštatuje, že zastavenie exekúcie je jedným z procesných prostriedkov ochrany účastníkov exekučného konania, predovšetkým povinného. Zákon umožňuje exekúciu zastaviť na návrh ako aj bez návrhu (§ 58 ods. 1 Exekučného poriadku).

Podľa § 235 ods. 2 Exekučného poriadku exekučné konania, ktoré sa začali do 1. februára 2002, sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Podľa § 57 ods. 1 Exekučného poriadku v znení účinnom do 01.02.2002 exekúciu súd zastaví, ak

- a) sa začala a rozhodnutie sa dosiaľ nestalo vykonateľným,
- b) rozhodnutie, ktoré je podkladom na vykonanie exekúcie, bolo po začatí exekúcie zrušené alebo sa stalo neúčinným,
- c) zastavenie exekúcie navrhol ten, kto navrhol jej vykonanie.
- d) exekúcia postihuje veci, ktoré sú z exekúcie podľa § 114 a 115 vylúčené,
- e) bolo právoplatne rozhodnuté, že exekúcia postihuje vec, na ktorú má niekto právo nepripúšťať exekúciu (§ 55),
- f) po vydaní rozhodnutia zaniklo právo ním priznané,
- g) exekúciu súd vyhlásil za neprípustnú, pretože je tu iný dôvod, pre ktorý' exekúciu nemožno vykonať,
- h) to ustanovuje tento zákon.

Podľa § 57 ods. 2 cit. zákona exekúciu môže súd zastaviť aj vtedy, ak to vyplýva z ustanovení tohto alebo osobitného zákona.

Z obsahu spisového materiálu odvolaací súd zistil, že uznesením Okresného súdu Považská Bystrica č.k. 10D/979/2006-285 zo dňa 24.01.2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 16.05.2011 v spojení s potvrdzujúcim uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 19CoD/7/2011-300 zo dňa 31.03.2011, bola (okrem iného) schválená dohoda dedičov o vypořádání dedičstva tak, že nadobúdateľom celého dedičstva uvedeného v súpise je pozostalý manžel poručiteľky ██████████, bez povinnosti výplaty ustupujúcim spoludedičom. Dedič po nebohej povinnej nadobudol aktíva spolu vo výške 15.345,65 eur. Z predmetného uznesenia zároveň súd zistil, že povinná ██████████ zomrela dňa 05.07.2006.

V danej veci má odvolací súd za preukázané, že povinná v priebehu konania, dňa 05.07.2006 zomrela, t. j. stratila právnu subjektivitu. Povinnosti vyplývajúce z exekučných vzťahov však smrťou povinného nezanikajú, ale prechádzajú na dedičov, ktorí sa okamihom smrti poručiteľa v zmysle ustanovenia § 37 ods. 3 Exekučného poriadku stávajú subjektom jeho práv a povinností a veritelia môžu od nich žiadať uspokojenie svojich pohľadávok do výšky nadobudnutého dedičstva. Smrťou dlžníka zanikajú iba tie povinnosti, predmetom ktorých bolo plnenie viažuce sa na osobný výkon dlžníka. V týchto prípadoch ide o jedinečnú povahu záväzkového plnenia, pri ktorom povinná osoba nemôže byť nahradená nikým iným, a to ani za svojho života, ani po jej smrti. Pohľadávka vymáhaná v tomto konaní však vznikla titulom nesplatených úverov, a preto odvolací súd zdieľa názor súdu prvého stupňa, že nejde o dlh, ktorý by bol viazaný výlučne na osobu pôvodnej povinnej. Úmrtím pôvodnej povinnej tak vymáhaný dlh podľa § 579 ods. 1 Občianskeho zákonníka nezanikol.

K uvedenému odvolací súd považuje za potrebné doplniť, že v prípade, ak oprávnený v exekučnom konaní má exekučný titul ukladajúci povinnosť fyzickej osobe, ktorá po vydaní exekučného titulu zomrela, je možné prechod povinnosti (dlhu) z exekučného titulu z poručiteľa na dediča preukázať rozhodnutím o dedičstve po poručiteľovi, hoci aj tento dlh nebol v rozhodnutí v súpise pasív dedičstva uvedený (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4M Cdo 18/2009 zo dňa 22.07.2010). Uznesenie Okresného súdu Považská Bystrica č.k. 10D/979/2006-285 zo dňa 24.01.2011 v spojení s potvrdzujúcim uznesením Krajského súdu v Trenčíne č.k. 19CoD/7/2011-300 zo dňa 31.03.2011 nepochybne preukazuje, že [REDAKOVANÉ] sa stal dedičom po poručiteľke, t. j. po povinnej uvedenej v exekučnom titule, a že [REDAKOVANÉ] nadobudol podiel 100% z majetku poručiteľky, čím je osvedčený aj pomer zodpovednosti tohto dediča za dlh poručiteľky. Uvedené uznesenia je preto treba považovať za listiny preukazujúce v zmysle § 37 ods. 3 veta prvá Exekučného poriadku prechod povinnosti z exekučného titulu z pôvodnej povinnej na dediča, [REDAKOVANÉ] bez ohľadu na to, že v ňom dlh nie je v súpise pasív uvedený. Podľa § 470 ods. 1 Občianskeho zákonníka je zodpovednosť dediča za poručiteľove dlhy a náklady jeho pohrebu vždy obmedzená výškou ceny nadobudnutého dedičstva. V prejednávanom prípade bola hodnota dedičstva, ktoré po nebohej povinnej nadobudol dedič [REDAKOVANÉ], v nepochybne vyššej sume

ako výška pohľadávky vymáhanej v tomto exekučnom konaní. Vzhľadom na túto skutočnosť súd prvého stupňa správne konštatoval, že súdnym exekútorom vymáhaný dlh v súlade s § 37 ods. 3 a 4 Exekučného poriadku v spojení s § 470 ods. 1 Občianskeho zákonníka prešiel na dediča [REDAKOVANÉ]. Okamihom smrti poručiteľky [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] vstúpil do procesného postavenia pôvodnej povinnej v exekučnom konaní a oprávnený môže následne od dediča požadovať uspokojenie svojich pohľadávok do výšky ceny nadobudnutého dedičstva.

Pokiaľ ide o odvolaciu námietku povinného, že do dedičského konania boli prihlásené pohľadávky spoločností [REDAKOVANÉ], ktoré spoločnosti neboli vlastníkami pohľadávky [REDAKOVANÉ], odvolací súd uvádza, že uvedené skutočnosti nie je súd oprávnený v tomto konaní, t. j. v exekúcii riešiť. Námietky týkajúce sa prihlasovania pohľadávok do dedičského konania po nebohej povinnej mal dedič možnosť vzniesť v predmetnom dedičskom konaní.

Povinný v podanom odvolaní (rovnako ako v návrhu na zastavenie exekúcie, o ktorom návrhu rozhodoval súd prvého stupňa v napadnutom uznesení) vzniesol námietku premlčania práva, z ktorého dôvodu malo byť konanie zastavené. Odvolací súd konštatuje, že súdna prax i odborná akademická verejnosť pripustila za dôvod zastavenia exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku i premlčanie pohľadávky priznanej rozhodnutím, ktoré je exekučným titulom, t. j. premlčaním judikovaného práva uplynutím času. pri ktorom pohľadávka nezaniká, len sa oslabuje, za predpokladu, že povinný sa premlčania dovoľá. Uplatnenie (dovolanie sa) námietky premlčania v exekučnom konaní nemožno povinnému uprieť.

Z pripojeného spisu Okresného súdu Trenčín sp. zn. 1 Rob/1159/97 odvolací súd zistil, že v prípade vymáhanej pohľadávky oprávneného (resp. jeho právneho predchodcu) ide o peňažnú pohľadávku z obchodného záväzkového vzťahu, ktorá vznikla pri podnikateľskej činnosti účastníkov konania. Vzhľadom na túto skutočnosť bolo potrebné námietku premlčania vznesenú povinným preskúmať podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka.

Podľa § 388 ods. 1 Obchodného zákonníka premlčaním právo na plnenie povinnosti druhej strany nezaniká, nemôže ho však priznať alebo uznať súd, ak povinná osoba namietne premlčanie po uplynutí premlčacej doby.

Podľa § 391 ods. 1 Obchodného zákonníka pri právach vymáhateľných na súde začína plynúť premlčacia doba odo dňa, keď sa právo mohlo uplatniť na súde, ak tento zákon neustanovuje niečo iné.

Podľa § 408 ods. 1 Obchodného zákonníka bez ohľadu na iné ustanovenia tohto zákona sa skončí premlčacia doba najneskôr po uplynutí 10 rokov odo dňa, keď začala po prvý raz plynúť. Námietku premlčania však nemožno uplatniť v súdnom alebo rozhodcovskom konaní, ktoré sa začalo pred uplynutím tejto lehoty.

Podľa § 408 ods. 2 Obchodného zákonníka ak bolo právo právoplatne priznané v súdnom alebo rozhodcovskom konaní neskôr ako tri mesiace pred uplynutím premlčacej doby alebo po jej uplynutí, možno rozhodnutie súdne vykonať, ak sa konanie o jeho výkone začalo do troch mesiacov odo dňa, keď sa mohlo začať.

V záujme právnej istoty účastníkov obchodných vzťahov ustanovenie § 408 Obchodného zákonníka upravuje všeobecné obmedzenie premlčacej doby zakotvením tzv. absolútnej premlčacej doby, ktorá časovo limituje, dokedy najneskôr sa právo plynúce z obchodného záväzkového vzťahu nepremlčí.

Ustanovenie § 408 ods. 1 Obchodného zákonníka určuje maximálnu dĺžku premlčacej doby na desať rokov, pričom začiatok tejto doby sa počíta odo dňa, keď premlčacia doba začala plynúť po prvý raz. Na priebeh (plynutie) tejto premlčacej doby nemá vplyv jej spočívanie a túto dobu nemôžu účastníci obchodného vzťahu meniť ani ju vylúčiť, predĺžiť ju nemôžu ani iné ustanovenia tohto zákona.

Ustanovenie § 408 ods. 2 Obchodného zákonníka upravuje premlčanie vo vzťahu k výkonu rozhodnutia (v zmysle § 233 Exekučného poriadku k exekúcii) a to tak, že ak bolo právo právoplatne priznané v súdnom alebo rozhodcovskom konaní neskôr ako tri mesiace pred uplynutím desaťročnej premlčacej doby podľa § 408 ods. 1 Obchodného zákonníka alebo po jej uplynutí, možno rozhodnutie súdne vykonať, ak sa konanie o jeho výkone (v zmysle § 233 Exekučného poriadku exekúcia) začalo do troch mesiacov odo dňa, keď sa mohlo začať. Z tohto ustanovenia výkladom a contrario treba vyvodiť, že ak bolo právo právoplatne priznané v súdnom alebo rozhodcovskom konaní skôr ako tri mesiace pred uplynutím desaťročnej premlčacej doby podľa § 408 ods. 1 Obchodného zákonníka, rozhodnutie možno súdne vykonať, ak sa konanie o jeho výkone (v zmysle § 233 Exekučného

poriadku exekúcií) začalo pred skončením (uplynutím) premlčacej doby podľa § 408 ods. 1 Obchodného zákonníka.

Ustanovenie § 408 Obchodného zákonníka ráta teda s dvomi možnosťami. V prípade prvej (ak bolo právo právoplatne priznané v priebehu desaťročnej premlčacej doby uvedenej v §408 ods. 1 Obchodného zákonníka a zároveň skôr než v posledných troch mesiacov pred uplynutím tejto doby) výkon rozhodnutia (exekučné konanie) musí byť začatý do uplynutia desaťročnej doby počítanej odo dňa, keď začala táto doba plynúť po prvý raz, inak nastane premlčanie rozhodnutím priznaného práva. V prípade druhej možnosti ide o situáciu, keď právo bolo právoplatne priznané v súdnom alebo rozhodcovskom konaní neskôr ako tri mesiace pred uplynutím premlčacej doby uvedenej v § 408 ods. 1 Obchodného zákonníka alebo po jej uplynutí; vtedy musí oprávnený podať návrh na exekúciu najneskôr v lehote troch mesiacov odo dňa, keď sa mohla exekúcia začať, čomu treba rozumieť tak, že najneskôr do troch mesiacov od vykonateľnosti vydaného exekučného titulu, inak sa jeho právo priznané rozhodnutím premlčí (Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. I M Cdo 5/2008 zo dňa 28.07.2008)

Z listinných dôkazov odvolací súd zistil, že oprávnený uzavrel s povinnou dňa 17.07.1992 zmluvu o úvere č. 1/92 a dňa 30.10.1995 uzavrel s povinnou zmluvu o úvere č. 2/95. Podľa zmluvy o úvere č. 1/92 povinná neuhradila poslednú splátku, ktorej zročnosť bola prolongovaná z 20.03.1996 na 20.06.1996. Podľa zmluvy o úvere č. 2/95 povinná neuhradila splátku zročnú dňa 20.05.1996, ako ani nasledujúce splátky a úroky. Z uvedeného vyplýva, že povinná sa z dôvodu neuhradenia splátok zo zmlúv o úvere dostala do omeškania dňa 21.05.1996 a dňa 21.06.1996. Desaťročná premlčacia doba podľa § 408 ods. 1 Obchodného zákonníka začala plynúť dňa 21.05.1996. resp. dňa 21.06.1996 a uplynula by dňa 21.05.2006, resp. dňa 21.06.2006. Oprávnenému bolo právo právoplatne priznané v súdom konaní dňa 17.11.1997 a návrh na vykonanie exekúcie podal oprávnený u súdnej exekútorky dňa 04.12.1997. Z uvedeného má odvolací súd jednoznačne za preukázané, že oprávnenému bolo právo právoplatne priznané v priebehu desaťročnej premlčacej doby uvedenej v § 408 ods. 1 Obchodného zákonníka a zároveň skôr než v posledných troch mesiacoch pred uplynutím tejto doby. Vzhľadom na skutočnosť, že exekučné konanie začalo pred uplynutím desaťročnej premlčacej doby počítanej odo dňa, kedy táto začala plynúť po prvý raz, v danom prípade nedošlo k premlčaniu rozhodnutím

priznaného práva. Z uvedeného dôvodu námietka premlčania bola povinným vznesená nedôvodné.

Povinný v podanom odvolaní ďalej namietal postup súdnej exekútorky pri výkone exekúcie - pri dražbe 1/2 rodinného domu vo vlastníctve nebohej povinnej, nakoľko nesúhlasil s osobou vydražiteľky predmetnej nehnuteľnosti - [REDAKOVANÉ]. Povinný zároveň vyjadril nesúhlas aj s určením ceny predaného majetku po nebohej povinnej.

V prejednávanej veci súdna exekútorka predmetnú exekúciu (okrem iného) vykonávala predajom hnutelnej veci povinnej - motorového vozidla zn. Ford, ev. č.: PXC 89-28. Cena uvedeného automobilu bola určená znaleckým posudkom č. 64/98, znalca z odboru cestnej dopavy [REDAKOVANÉ] na sumu 56.600,- Sk (1.878,77 eur). Nakoľko prvé kolo dražby konanej dňa 29.07.1998 bolo z dôvodu nezáujmu dražiteľov neúspešné, dňa 31.08.1998 sa konala opakovaná dražba, na ktorej bolo motorové vozidlo predané vydražiteľovi za sumu 37.733,- Sk (1.252,50 eur).

Súdna exekútorka viedla exekúciu aj predajom spoluvlastníckeho podielu povinnej - 1/2 rodinného domu súp. č. 102 s prísl. zapísaného na [REDAKOVANÉ], k.ú. [REDAKOVANÉ], okres [REDAKOVANÉ]. Cena draženej nehnuteľnosti bola určená znaleckým posudkom č. 199/1999 zo dňa 21.09.1999, znalca z odboru stavebníctvo [REDAKOVANÉ] na sumu 291.440,- Sk (9.674,03 eur). Hodnota spoluvlastníckeho podielu povinnej v časti 1/2 bola určená na sumu 145.720,- Sk (4.837,01 eur). O tejto cene bola pôvodná povinná upovedomená listom súdnej exekútorky zo dňa 06.10.1999. Uznesením Okresného súdu Považská Bystrica č.k. 1Er/2764/97-12 zo dňa 28.01.2000 bol schválený príklep vydražiteľke [REDAKOVANÉ], pretože na dražbe konanej dňa 26.11.1999 urobila najvyššie podanie vo výške 145.720,- Sk (4.837,01 eur).

Podľa § 122 Exekučného poriadku spísané veci sa odhadnú. Vykonanie odhadu zabezpečí exekútor pribratím znalca; v jednoduchých prípadoch, keď predpokladaná cena veci neprevyšuje sumu 665 eur, stačí odhad vykonaný exekútorom pri súpise veci. O výške určenej ceny spísaných vecí musí byť povinný upovedomený. To neplatí, ak exekútor spíše veci, ktoré sa rýchlo kazia (§ 120 ods. 1).

Podľa § 126 ods. 2 Exekučného poriadku ak sa na dražené veci nenájde kupec, exekútor prikáže opätovnú dražbu. Pre opätovnú dražbu platia ustanovenia o prvej dražbe s tým, že najnižšie podanie tvoria dve tretiny odhadnej ceny.

Podľa § 138 ods. 1 Exekučného poriadku po vydaní exekučného príkazu exekútor zaobstará znalecký posudok na cenu nehnuteľnosti. Exekútor na žiadosť znalca poskytne súčinnosť potrebnú na vypracovanie posudku. O čase a mieste oceňovania nehnuteľnosti upovedomí oprávneného, povinného, spoluvlastníkov, ako aj osoby, pre ktoré viaznu na nehnuteľnosti iné závädy, a okresný úrad, v ktorého obvode sa nehnuteľnosť nachádza.

Podľa § 146 ods. 1 Exekučného poriadku príklep udelí exekútor tomu, u koho sú splnené podmienky ustanovené zákonom a kto urobil najvyššie podanie. Ak niekoľko dražiteľov urobí rovnaké podanie a ak sa neurobilo vyššie prípustné podanie, rozhodne exekútor žrebom o tom, komu sa má príklep udeliť. Ak však bol jedným z týchto dražiteľov spoluvlastník alebo ten, komu prospieva predkupné právo vecnej povahy, udelí sa príklep jemu.

Podľa § 147 ods. 1 veta prvá Exekučného poriadku dražiteľa, oprávnený, povinný, zástupcovia obce a orgánov štátnej správy, ak sú prítomní na dražbe, môžu vzniesť u exekútora námietky proti udeleniu príklepu.

Podľa § 148 ods. 1 Exekučného poriadku udelenie príklepu podlieha schváleniu súdom (§ 45). Súd rozhodne o schválení príklepu do 60 dní od doručenia žiadosti exekútora na schválenie príklepu. Exekútor doručí súdu podklady, na ktorých základe bol udelený príklep.

Podľa § 150 ods. 1 Exekučného poriadku po udelení príklepu môže sa vydražiteľ ujať držby vydraženej veci; o tom je povinný upovedomiť exekútora.

Podľa § 150 ods. 2 Exekučného poriadku ak vydražiteľ zaplatil najvyššie podanie a súd udelenie príklepu schválil, stáva sa vydražiteľ vlastníkom nehnuteľnosti ku dňu udelenia príklepu.

Z uvedených skutočností a citovaných zákonných ustanovení má odvolací súd jednoznačne za preukázané, že súdna exekútorka v prejednávacom prípade pri určení ceny vydraženej hnutelnej veci - vyššie uvedeného motorového vozidla vychádzala v súlade s § 122 Exekučného poriadku z ceny odhadnutej, resp. určenej znaleckým posudkom, vypracovaným znalcom z odboru cestnej dopravy. Nakoľko v prvom kole dražby sa pre draženie vec nenašiel kupec, súdny exekútor postupoval v súlade s § 126 ods. 2 Exekučného poriadku a prikázal opätovnú dražbu, pri ktorej najnižšie podanie tvoria dve tretiny odhadnej ceny. V prejednávacom prípade bolo motorové vozidlo predané

vydražiteľovi za sumu 37.733,- Sk (1.252,50 eur), ktorá suma predstavovala 2/3-iny odhadnej ceny, tzn. ceny určenej v súlade s vyššie citovanými zákonnými ustanoveniami.

Pokiaľ ide o výkon exekúcie predajom nehnuteľnosti, odvolací súd konštatuje, v danej veci bola v znaleckom posudku [REDAKOVANÉ] určená cena celého rodinného domu súp. č. [REDAKOVANÉ], k.ú. [REDAKOVANÉ], na sumu 291.440,- Sk (9.674.03 eur). Nakoľko predmetom dražby bol iba spoluvlastnícky podiel povinnej vo výške 1/2, súdna exekútorka správne vychádzala z polovice ceny určenej znalcom. O cene spoluvlastníckeho podielu súdna exekútorka upovedomila pôvodnú povinnú, pričom táto cenu určenú znaleckým posudkom nenamietala. Na dražbe predmetnej nehnuteľnosti, ktorá sa konala dňa 26.11.1999, p. [REDAKOVANÉ] urobila najvyššie podanie, a preto podľa § 146 ods. 1 Exekučného poriadku súdna exekútorka postupovala v súlade so zákonom, keď príklep udelila menovanej vydražiteľke. Skutočnosť, že p. [REDAKOVANÉ] bola jedinou účastníčkou dražby, resp. že v čase konania dražby bývala v dome nebohej povinnej, nemá na udelenie príklepu žiadny vplyv. Povinná mohla proti udeleniu príklepu podať u súdnej exekútorky námietky podľa § 147 ods. 1 veta prvá Exekučného poriadku, avšak túto možnosť povinná (a ani žiadny iný účastník) nevyužila. Nakoľko Uznesením Okresného súdu Považská Bystrica č. k. 1Er/2764/97-12 zo dňa 28.01.2000, ktoré nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 25.02.2000, bol schválený príklep vydražiteľke [REDAKOVANÉ], menovaná sa v súlade s § 150 ods. 2 Exekučného poriadku zákonným spôsobom stala vlastníkom spornej nehnuteľnosti (resp. spoluvlastníckeho podielu povinnej vo výške 1/2) ku dňu udelenia príklepu.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti odvolací súd dospel k záveru, že námietka povinného týkajúca sa priebehu vyššie uvedenej dražby nehnuteľnosti, ako aj určenia ceny predaného majetku pôvodnej povinnej, nie je dôvodná. Vydražiteľke predmetnej nehnuteľnosti bol v súlade so zákonom schválený príklep právoplatným rozhodnutím súdu a rovnako tak cena majetku povinnej, ktorého predaj sa uskutočnil v rámci výkonu exekúcie, bola určená znaleckými posudkami v súlade s príslušnými ustanoveniami Exekučného poriadku. K uvedenému odvolací súd dodáva, že Exekučný poriadok v žiadnom zo svojich ustanovení v prípade predaja hnutel'nych vecí a nehnuteľností nehovorí o predaji za ich trhovú cenu; zákon hovorí o cene odhadnutej znalcom (pri hnutel'nych veciach, ktorých predpokladaná cena je nižšia ako 665 eur ide dokonca o cenu odhadnutú súdnym

exekútorom), resp. o cene určenej znaleckým posudkom, z ktorej ceny následne vychádza súdny exekútor pri výkone dražby tak, ako tomu bolo aj v prejednávanom prípade.

Pokiaľ ide o námietku povinného ohľadom trvania predmetnej exekúcie, odvolací súd zdieľa názor súdu prvého stupňa, že Exekučný poriadok nestanovuje maximálnu dobu konania, po uplynutí ktorej by musel súd exekúciu zastaviť. Súdna exekútorka v konaní postupovala aktívne, predmetnú exekúciu vykonávala viacerými možnými spôsobmi uvedenými v Exekučnom poriadku s cieľom čo najrýchlejšieho vymoženia pohľadávky oprávneného.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd rovnako ako súd prvého stupňa nevzhliadol v konaní žiaden z dôvodov, ktoré by odôvodňovali zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 a 2 Exekučného poriadku. Súd prvého stupňa tak správne návrh povinného na zastavenie exekúcie zamietol.“

17. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu.

18. Citované rozhodnutie krajského súdu obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov a ústavný súd konštatuje, že závery, ku ktorým krajský súd dospel, nemožno označiť za svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplýva z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

19. Z citovanej časti odôvodnenia uznesenia krajského súdu je zrejmé, že krajský súd sa odvolaním sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu zaoberal a podrobne sa vysporiadal s každou jeho odvolacou námietkou.

20. Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy tým, že krajský súd mal ignorovať rozhodnutie ESLP, ústavný súd uvádza, že neprimeraná dĺžka exekučného konania, na ktorú poukazuje sťažovateľ, nie je dôvodom na zastavenie exekúcie. Ani z rozsudku ESLP z 25. júna 2013 v prípade Csáko proti Slovenskej republike, na ktorý sťažovateľ v odvolaní proti uzneseniu okresného súdu poukazoval, táto skutočnosť nevyplýva.

21. Pokiaľ sťažovateľ v sťažnosti trvá na podanom odvolaní, ústavný súd zdôrazňuje, že takto poňatá ústavná sťažnosť stavia ústavný súd do pozície ďalšej inštancie v systéme všeobecného súdnictva, ktorá mu však vzhľadom na čl. 124 ústavy neprináleží. Podľa uvedeného článku ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ústavnosti. Ústavný súd nie je ďalšou „odvolacou inštanciou“, a preto nie je jeho úlohou opätovne rozhodovať o podanom odvolaní proti uzneseniu okresného súdu. Skutočnosť, že okresný súd a krajský súd vo svojich uzneseniach vyslovili právne závery, s ktorými sťažovateľ nesúhlasí, nezakladá bez ďalšieho oprávnenosť ústavnej sťažnosti a nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným.

22. Ústavný súd konštatuje, že napadnuté uznesenie krajského súdu sa vecne nejaví ako zjavne neopodstatnené, svojvoľné alebo ústavne neudržateľné, resp. spôsobilé vyvolať porušenie sťažovateľom označených základných práv zaručených v ústave.

23. Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

24. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších požiadavkách sťažovateľa uplatnených v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. septembra 2016